

Ystävällinen vierailu pankissa

© A. Sovijärvi, 2002, rev E

<http://apz.fi/kirjat/>

Perjantai. Parkkeerasin auton aivan pankin eteen ja pohdin, josko pelaisin pienen uhkapelin jättämällä parkkimaksun maksamatta. Kolme askelta autolta ja parkkipirkko tuli vastaan, lapoin vastahakoisesti mittarin uumeniin yhden euron kolikon.

Ulkona ei ollut viileää, mutta takkia tarvitsin kuitenkin. Ja tuulikin. Ja minä jossain valveen ja unen rajamailla, varmasti veressä aavistus alkoholia ja olo sen mukainen. Ja niitä lääkkeitäkin oli se tohtori Vartiainen käskenyt syödä. Ei se kyllä alkoholista puhunut, tosin.

- "Ajattele selvästi", komensi ääni sisälläni.

En tehnyt työtä käskettyä.

- "Ajattele nyt!" ja nöyryyin.

Astuin sisään pankkiin, törmätäkseni ensimmäisenä mummopartioon jonotuslipukeautomaatin äärellä. Katsoin konetta.

- "Paina kassapalvelut-nappia", komensi ääni.

Nostin tärisevän käteni hieman koneen yläpuolelle ja sihtasin nappeja. Mummot seurasivat myrtyneenä vieressä, melkein kuulin niiden ajatukset.

- "Pojan kloppi, mitä tuo tänne tulee meitä kiusaamaan"

Nappi painui alas, automaatti sylkäisi minulle lipun käteen. Vuoronumeroni sanoi 62 ... 'Palvelemme nyt asiakasta numero 7'. Samassa ohitseni kiisi mummo, joka alkoi penkoa luovutuskasaa.

Hätäisimmät ja tuskastuneimmat luovuttivat usein heti kättelyssä ja lätkivät vuoronumeronsa laitteen päälle.

- "Oih! Kylpä miul kävi tuuri!" riemuitsi mummo, päältä löytyi numero 21. Purin hampaat yhteen ja loin pahan katseen, ei paljon ruokatuntiakaan jäljellä. Parkkipirkko kyttäsi autoa.

- "Meiltä unelmiesi koti", sanoi yllättäen mainos minulle seinältä.

- "Eeh.. en minä halua uutta kotia", vastasin hieman hämmentyneenä.

- "No ota nyt!" intti mainos vastaan.

Peräydyin hieman, tunsin itseni lievästi deorientoituneeksi. Joka kerta, kun vuoronumero kilahti tuskallisen hitaasti eteenpäin, katsoivat mummot minua pahasti.

- "Moinen huligaani, siin pojjaal otsaa tulla meikäläisiä tänne häirittemmää!"

Yritin maastoutua pois keskilattialta, lähemmäs seinää.

- "Ota lainaa", komensi mainos seinältä.

- "Se puhuu paskaa, kusettaa!" sanoi ääni sisälläni.

- "Kusetat!" sanoin mainokselle.
- "Enkä! Ota nyt vaan!" jatkoi mainos.
- "No tota.. oikeestaan mie vaan oisin tätä rahaa...", yritin puolustella, mutta mainos keskeytti minut epäkohteliaasti.
- "Roskaa! Lainaa haluat! Kaikki haluaa!" se käski.

Palasin varovasti keskilattialle. Mummojen katseet polttivat reikää selkääni.

- "Kyl on pojjaal nyt nii polleaa, nii polleaa ku tolviisii keikaroi", kuuluivat mummojen ajatukset.
- "Mutta enhän minä ... minä vaan ... tota ... rahaa toisin", yritin mielessäni selittää.
- "Ne mummot on saatanasta!" sanoi ääni sisältäni.

En halunnut enää kuunnella, yritin tuijottaa lasittunein silmin vuoronumeron kasvamista. Ikkunan takana parkkipirkko jo kaivoi sakkolappua seuraavaan autoon. Ei kai minun autooni?! Enhän minä ollut tehnyt mitään pahaa! Ihan totta! VANNON!

Vuoronumero kasvoi.

- "Käytä pankkimme tehokasta Internetmaksua!" komensi yllättäen tietokone minua.
- "Ehen minä nyt... ei minulla laskujakaan"
- "Kaikilla on!" vastasi tietokone harvinaisen närkästyneeseen sävyyn.
- "Siinä on Windows, älä koske", varoitti ääni päästäni.

Pankkiin astui pelästyneen näköinen vanhahko nainen. Hänen koko olemuksensa pyysi anteeksi olemassaoloaan. Säikähtynein silmin hän vilkuili mummojen tuomaristoa.

- "Mitä tuokin täällä luuhaa?" tuomitsivat mummot.
- "Anteeksi, anteeksi", yritti nainen pyydellä.
- "Kyl sit nyt anteeks pyyellää mut silti tänne tullaa ku talon rouva", kaikui tuomio.
- "Voi anteeksi!" hän pyyteli ja poistui vähin äänin, antoi vieläpä numeronsakin luovutuskasaan.

Vielä kymmenen numeroa minua ennen.

- "Vieläks sie tääl luuhaat?" aloittivat mummot.
- "Mutta enhän minä nyt häiritse, antakaa armoa!" yritin anella.

Katselivat loukkaantuneina seinille, aivan kuin olisin ollut tyhjää. Halveksuivat ja minua alkoi ahdistaa. Koko pankkikonttori tuntui pikkuhiljaa painavan seiniään lähemmäs ... ja niillä seinillä oli ne mainokset .. ja nurkassa tietokone, jossa oli Windows.

- "Windows on saatanasta", varoitti ääni vielä päässäni.

Aika pysähtyi.

- "Luuletko, että minua huvittaa juosta sinun puolestasi", se heitti yllättävän argumenttinsa.
- "Tota... en mä oikein tiedä, eikö se ole sun tehtävä?" kysyin.
- "Pyh", aika sanoi, juoksi hetken aikaa taaksepäin ja jatkoi sitten eteenpäin.
- "Windows on saatanasta", varoitti ääni vielä päässäni. Déjà vu.

Lämpötila alkoi nousta hiljalleen, hiki valui takin alla. Olisin niin halunnut riisua sen, mutta äänellä oli sanomista vastaan.

- "Jos otat takin pois, otat myös muut vaatteet", se töksäytti.
- "Täh?"
- "Niin, joko hikoilet tai olet munasillaan".

Päätin pitää takkini. En edes voinut kuvitella mitä mummot sanoisivat, jos riisuutuisin syntymäasuuni. Olisivat varmasti ilkeitä, järkyttyisivätkin.

- "Eikös kloppi nyt yhttää ossaa hävetä?" aloittivat mummot jälleen.

Olin hieman hölmistynyt.

- "Mitä sie tavalliin ihmiin tänne tuut, mee sie vaan elää omaa elämääs äläkä tuu tänne meitä kiusaamaan. Varmaan piereskeletkin!" hihittelivät ilmeettömällä kurtteisilla kasvoillaan.

En ymmärtänyt.

Viimein vuoroni tuli.

- "Sano että laitat tilille rahaa", neuvoi ääni.
- "Tota .. ööh ... laittasin ... niiku .. tilille rahaa", selitin.

Mummot paheksuivat minua sääliä.

- "Ruppee sie nyt viel änkyttään siinä, kyl sie oot sit nii sääliävä, nii sääliävä!"

Yritin olla kiinnittämättä huomiota heihin.

- "Ota minut ja uhkaa kassahenkilöä", sanoi kynä yllättäen siitä pöydältä.
- "Enkä!" kivahtin suuresti loukkaantuneena.
- "Anteeksi?" kysyi kassaneiti.
- "Öh... siis kaksisataa euroa", sanoin ja kaivoin rahat.

Mummoja ei miellyttänyt tämäkään.

- "Ruppee sie pojan kloppi nyt viel rehvastellee rahoillas, kyl silloi sota-aikkoona ois tollanen pistetty aijan seippääsee"
- "En minä nyt rikas ole, muutama satanen joskus", yritin selittää.
- "Niihä työ kaikki nykyajan nuoret, tuollassii hunsvottei ootten tyä kaekki!" sanoivat mummot ivallisesti.

Samassa ovesa astui nainen pöllähtäneen näköisessä tekoturkissaan. Minua alkoi pyörryttää, tuskan hiki, ahdistus.

- "Saisinko kuittauksen", minulta pyydettiin.
- "Senkin mammo! Toimi!" käski kynä.

En uskaltanut ottaa pöydällä ollutta kynää, vaan kaivoin omani povitaskusta. Se teki työnsä sen kummemmin argumentoimatta. Se oli ihan hyvä kynä. Puhuimme sen kanssa ajoittain filosofiasta.

- "Kyl sie oot nii häpiällist kattottaava, nii häpiällist", kommentoivat mummot

armotta. Pääni oli räjähdyspisteessä.

- "Kiitos ja näkemiin", sanoi kassaneiti.

Tuijotin eteeni.

- "No helvetti herätys! Sano kiitti-moi ja nouse", komensi ääni.

Mumisin jotain epämäärästä ja nousin.

- "Nyssie voetkin häipyä täältä", kommentoivat mummot.

En kestänyt enää. Ryntäsin lähimmän mummon luokse, syöksyin polvilleni maahan ja tartuin häntä kädestä.

- "ANTEEKSI! ANNA MULLE ANTEEKSI! ARMOA! EI ENÄÄ!" huusin tuskaisella äänellä.

Mummo tuntui kutistuvan nahoissaan ja yritti kauhuissaan perääntyä. Säntäsin välittömästi toisen luokse.

- "ANNA ARMOA! EI ENÄÄ! ANTEEKSI!" huusin melkein kyyneleet silmissäni.

Mutta mummo vain näytti hätääntyneeltä ja yritti huitoa minua kauemmas. Samassa turvamiehet juoksivat paikalle ja tarttuivat minua käsivarsista.

Nainen tekoturkissaan naureskeli elämäänsä kyllästyneen oloisesti tekonauruaan.

- "Muista riisua vaatteet!" huusi tietokone, kun minut raahattiin sen ohi. Tönäisivät minut lopulta törkeästi pihalle paikasta.

Lappuliisa oli juuri kirjoittamassa sakkoa. Minun täytyi tehdä asialle jotain.

Mutta minulla oli kuuma. Ensiksi minun täytyisi ottaa vaatteet pois.

Nih!